

גליון 390  
שנה ט' תש"פ

# סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א



## סיפורי חז"ל

רבנו של עולם! מי יעשה כמעשיך וכגבורותיך, שכל מעשך נאים בטרם מלך דוד על ישראל, ישב יום אחד בגנו וראו עיניו צרעה אוכלת עכביש, רבש"ע פנה דוד אל הקב"ה בתמיהה, מה הנאה בבריות הללו שבראת בעולמך? הן הצרעה מפסדת דבש ואין בה כל הנאה, והעכביש, אמנם אורג כל העת אך אין מעשה טויתו יוצר לבוש. השיבו הקב"ה: דוד, לועג אתה לבריות אלו? בוא תבוא השעה שתצטרך להן! ואמנם - כך היה, כשנחבא דוד במערה מפני שאול מלך ישראל, שלח הקב"ה עכביש שיארוג חוטי ער על פי המערה ויסגרנה, והנה קרב שאול אל פתח המערה, וכשראו עיניו את קורי העכביש המכסים את הפתח, אמר: בוודאי לא נכנס לכאן איש, ומיד פנה והלך משם. בלי שמצא את דוד. ובפעם אחרת, כשראה דוד את שאול שוכב וישן בתוך מעגל אנשיו, היה שר צבאו אבנר בן נר ישן בפתח האהל, ראשו בצידו האחד של הפתח ורגליו בצד שנגדו, והיו רגליו זקופות, נכנס איפוא דוד בין רגליו, נטל את צפיחת המים וביקש לצאת, אך בדיוק בזה הרגע פשט אבנר את רגליו וכיסא את גופו של דוד, עד כי היו שתי הרגלים עליו כשני עמודים גדולים, ביקש דוד רחמים מלפני הקב"ה: קלי קלי למה עזבתני! מיד עשה הקב"ה נס: שלח את הצרעה וזו עקצה את רגל אבנר, מעצמת העקיצה מיהר אבנר לזקוף את רגליו, ודוד הצליח לצאת. באותה שעה שיבח דוד את ה' וכך אמר: רבנו של עולם! מי יעשה כמעשיך וכגבורותיך, שכל מעשך נאים.

## פרשת השבוע

"ברידערלך" (אחים) בדרשותיו, והיה כמפתח פלאים אל הלבבות. פעם הצביע על דבר מעניין בסיפור הליכתו של יעקב אבינו לחרן. כשנפגש לראשונה עם רועי הצאן אמר "הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו" לכאורה, שאל הגאון, צפוי היה שהרועים מחרן יתרעמו על יעקב בגלל שאלתו, ובמדה מסויימת של צדק, אדם בא מרחוק ותיכף ומיד מותח ביקורת על אנשים בלתי מוכרים לו, מי שמך האחד בא לגור וישפוט שפוט? אך למעשה רואים אנו שלא התרעמו עליו כלל, להיפך, הרועים מצאו לנכון, הצטדקו לפניו והסבירו את מעשיהם. מה פשר החזיון הזה? הפתרון לחידה זו המשך והסביר, חבוי במלה הראשונה שיעקב אבינו ע"ה פתח בה בפנותו אליהם "אחי מאין אתם" כשהגך מביע כלפי זולתך רגשות של אהדה, והלה חש בלבו שאין זו אמירה בעלמא כי אם אמת לאמיתה, מובטח לו שיכנסו באזניו היטב דברי התוכחה שתשמיע לו, בבחינת את אשר יאהב יוכיח.

הידעתם את לבן בן נחור (כ"ט - ה') מסופר על הרה"ק בעל התניא זיע"א, שפעם אחת כשקרא בתורה בשבת פרשת ויצא, והגיע לפסוק הידעתם את לבן, צעק בקול גדול מאד "הידעתם את לבן", ונפל לארץ ונתגלגל כחצי שעה, ואחר כך קם מעל הארץ ואמר בקול ובניגון "ויאמרו ידענו". תמהו החסידים מה ראה הרבי לבוא להתפעלות עצומה כזו בפסוק זה דוקא? עד שמצאו שבמדרש (בראשית רבה ע"ט) כתוב על פסוק זה, "מחרן אנחנו", מחרונו של הקדוש ברוך הוא אנו בורחים, "הידעתם את לבן" הידעתם את מי שהוא עתיד ללבן עוונותיכם כשלג, "השלום לו"? "ויאמרו שלום". באיזו זכות? "והנה רחל בתו באה עם הצאן" וזהו שכתוב "כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה" כה אמר ה' מגני קולך מבכי ויש תקוה לאחריתך.

הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו הצאן וגו' ( " - ' ) מסופר על הגאון מפוניבז' זיע"א שהיה נוקט בכינוי האוהב

## זמני השבת

זמני יציאת השבת  
ירושלים 5:15 ת"א: 5:16 ר"ת: 5:49

זמני כניסת השבת  
ירושלים: 4:00 ת"א: 4:14

פרשת ויצא

החתונה נערכה מתוך שמחה, כולם שמחו כאשר לאחר הצער והכאב שב האושר להציף את הלבבות. אך ככלות שבעת ימי המשתה געשה ורעשה לובלין כולה: עזריאל נלקח לפתע לבית עולמו.

הנשמות הטובות שבלובלין שחו בוודאות שיד ה' פגעה בו על שעבר על שבעתו לרעייתו הראשונה, הרציניים שבהם הפטירו: איננו יודעים חשבונות שמיים. אך לכל הדעות המקרה היה מוזר ומוזעזע.

המהרש"ל ששמע על פטירת תלמידו, הודיע לאנשי החברה קדישא: ערכו לו את הטהרה כדת וכדין, וטרם תטמנוהו בקברו תקראו לי. כאשר הודיעו ראשי החברה קדישא למהרש"ל שמיטת הנפטר מוכנה, טמן המהרש"ל פתק בכף ידו של עזריאל בו נאמר: "גזורני עליכם, בית דין של מעלה, שתחזירו לי את האברך הזה". על החתום: שלמה לוריא...

את אנשי החברה קדישא ציוה המהרש"ל באזהרה חמורה שלא לכסות את קברו של עזריאל בעפר, כי אם להותירו פתוח.

ויהי בחצי הלילה ועזריאל מצא את עצמו עם תכריכים בבית העלמין בקבר פתוח ולא זכר את אשר עבר עליו ושב לביתו. בהגיעו דפק על זגוגית החלון בקראו לרעייתו הטריה שתפתח לו את הדלת. אך זו נבהלה בבהלה גדולה, מיאנה וגירשה את ה"מת" בצעקות רמות.

במר נפשו הלך עזריאל לבית הכנסת וישב שם עד הבוקר. השמש ועשרת המתפללים הראשונים ברחו מפניו כמנודה ואיש – כולל אשתו – לא ההין לדבר עמו.

כראות המהרש"ל בצערו של התלמיד, גזר על שר של שכחה שישכיח את המעשה מעזריאל עצמו, ולא רק ממנו, כי אם מרעייתו, ומלובלין כולה את שאירע. והחיים שבו למסלולם הרגיל משל לא אירע מאומה.

צדיקי הדורות היו מפטירים בהערצה: תחיית המתים שערך המהרש"ל הייתה דבר קטן שכן על פי הדין התיר לתלמידו להינשא והצדק עימו, אך לגזור על שר השכחה שישכיח את דבר המעשה מכל תושבי לובלין – הינו דבר גדול עשרות מונים...

הגה"ק רבי שלמה לוריא (המהרש"ל) זיע"א מחיה מתים עזריאל פכר את ידיו וזו בזו בחוסר אונים, אברך צעיר היה, רק לפני זמן מועט נישא והנה צרה שכזו: רעייתו הצעירה מוטלת גוססת על פתח שערי מוות ובידו אין להושיע. גם הרופאים ייאשו אותם והודיעו שהמצב אבוד.

שעותיה של רעייתו, היו ספורות. לפתע פקחה החולנית את עיניה וביקשה מעזריאל, בעלה, שיתקרב אליה. "הבטח לי", לחשה בקול ענות חלושה, "שלא תינשא אחר פטירתי לאף אחת בעולם. אין תחליף לאשת נעורים..."

עזריאל שידע שמצוה לקיים דברי מי שעומד למות כדי שיהיה לו יישוב הדעת, לא ניסה אפילו להבין מה אומרת אסתר. הוא פשוט הנהן בראשו כשדמעה רותחת זולגת על לחיו ונבלעת בזקנו הקטן. אבל החולה התעקשה: "תן לי תקיעת-כף (סוג של שבועה חמורה) שלא תינשא לאחר פטירתי לעולם". ועזריאל נתן.

לאחר שעות ספורות התקיימה הלווייתה של אסתר למנוחת עולמים.

בימים שאחרי השבעה, ראה רבי שלמה לוריא, המהרש"ל (יום ההילולא י"ב כסלו), רבה של העיר לובלין, את עזריאל תלמידו ופניו נפולות. ביקש לעודדו שנקנסה מיתה על כל בן אנוש ובעז"ה במהרה ימצא את בת זוגו ההוגנת לו לקשר של קיימא.

אבל עזריאל הניד בראשו לשלילה. הוא סיפר לרבו שנתן בחוסר שימת לב תקיעת-כף לרעייתו המנוחה שלא יינשא בשנית. וכעת, אנה הוא בא?

המהרש"ל ביטל את דבריו מכל וכל: "ראשית כל, אתה מצווה ועומד מהר סיני לינשא אשה ולהעמיד בנים, אין אפשרות להישבע על ביטול המצוה. ושנית, לא נתת דעתך באמת להישבע מרצון, אלא רק כדי להפיס את דעתה. נערוך לך התרת נדרים ותינשא בשנית".

עזריאל שב לחיך, שדכני לובלין דיברו בו נכבדות, ולאחר פרק זמן הקים את ביתו בשנית עם אלמנה צעירה שאף חייה נקטעו בחדות במות עליה אישה היקר.

## מישל ונמשל

האם מה שאנו עושים לכבוד שבת הוא לשם שמים?

אם יהודי נותן הוא משלו גם לעניים, ודואג לכך שגם אנשים שאין בידם משגת לעשות את השבת, שגם הם לא יחסר להם כמובן עד היכן שידו משגת, הדבר מוכיח שההוצאות שלו על לבוש ומאכל לכבוד שבת הן לשם שמים, וכדי להבין זאת נביא את המשל הבא:

משל לעשיר אחד בפטרבורג שהיו לו כמה בנים ביניהם רבי געצל ורבי קלמן רבי געצל היה עשיר ולעומתו רבי קלמן עני מרוד. יום אחד אירס העשיר את בנו הצעיר כתב האב מכתב לבנו רבי גצל ויבשר לו את הבשורה הוא ציווה עליו להתכונן לקראת החתונה במלבושים נאים לו ולמשפחתו. ועוד הוסיף האב שלא יקמץ הבן בהוצאות הכספיות שכן הכל יהיה לכבודו של האב והוא יפצה את בנו על ההוצאות שיוציא לכבוד החתונה. ר' געצל קרא את המכתב ובשמחה התחיל להכין את משפחתו לקראת החתונה. הלך אל חנויות היוקרה שבעירו וקנה מלבושים נאים לכל המשפחה. מובן שלא חסך בהוצאות כי ידע שאביו יפצה אותו עבור הכל. הגיע מועד החתונה ורבי געצל הזמין מרכבה לנסיעה, פתאום נזכר שעליו להביא את אחיו קלמן לחתונה, שלח את המרכבה לקחת את אחיו ובני משפחתו ויחדיו נסעו לחתונה. ר' געצל ומשפחתו התלבשו והתהדרו כראוי בבגדים החדשים שנקנו לכבוד החתונה, ואילו ר' קלמן ובני ביתו לבשו בגדים עלובים כשהגיעו האחים ומשפחותיהם לפטרבורג עיר אביהם, יצאו לקראתם בני המשפחה ועמם המחותנים החדשים כשראה המחזות החדש את ר' געצל פנה אל אביו ושאלו, מיהו האדם העשיר הזה? זה בני בכורי, ענה העשיר. ומי הוא זה? שאל המחזות בהצביעו על רבי קלמן, גם זה בני ענה האב המבויש. באותם רגעים כעס העשיר בלבו על רבי געצל בנו שלא דאג להלביש כראוי את אחיו ר' קלמן. לאחר שעברו ימי שבע הברכות פנה ר' גצל אל אביו בשאלה: אבא, איך היו בעיניך המלבושים שלי? ענה אביו העשיר הבגדים היו יפים מאד, וכעת סע לשלום. התפלא ר' געצל על אביו ושאל אבא לכבוד מי קניתי בגדים יפים אם לא לכבודך, בזה רמו לאביו שהגיע המועד לפצות אותו עבור הוצאות הקניה. והאב לא אחר להשיב לו, אמור לי בני, האם ההוצאות היו באמת לכבודי? אם כן מדוע לא דאגת להלביש כראוי גם את אחיך? וכי לכבודי הבאת אותו לבוש קרעים? מכאן שההוצאות היו רק לכבודך ולכן לא אפצה אותך על הוצאותיך.

הנמשל הקדוש ברוך הוא חפץ שנכבד את השבת ומבטיח לפצות אותנו על ההוצאות, אך אם אנו לא דואגים לאחינו העניים, אות הוא שההוצאות אינם לכבוד ה' אלא לכבודנו. רק אם נדאג לאחינו העניים יחשב לנו שהוצאות השבת היו לשם שמים ונקבל אותן בחזרה.

ראייתו הרחוקה של הרה"ק ה"צמח צדק" זיע"א

מסופר על קרוב משפחה של הרה"ק ה"צמח צדק" מליובאוויטש זיע"א שחי בויטבסק, שנקלע לחובות גדולים ונאלץ למכור את בית המרקחת שהיה בבעלותו, פרנסה אחרת לא מצא ומצבו הלך והחמיר מיום ליום. נוספה לו צרה על צרתו, חתנו בעלה של בתו ברח מביתו, ואין יודע לאן והבת נשארה עגונה. אשתו בקשה ממנו שיסע לרבי הצ"צ שרבים נושעו על ידו. בעלה לא האמין לא ברבי ולא בברכותיו ולא רצה לנסוע אליו, עבר זמן והמצב החמיר, האישה מפצירה בו מדי יום שיסע לרבי, ומשראה שכלו כל הקיצין וברירה אין לו, ארו את מיטלטליו ויצא לדרך, כאשר בא אל הרבי ורצה להיכנס אל הקודש פנימה, אמר לו המשרת שעליו לחכות בתור זמן רב, האיש השיח לפי תומו את צרתו ותוך כדי דיבור הזכיר שהוא קרוב משפחה של הרבי. כששמע זאת המשרת אמר שיכניס אותו עוד באותו ערב. כשנכנס אל הרבי והציג את עצמו שהוא בנו של פלוני ממשפחה פלונית, שמח הרבי מאד ושאל בשלומם של שאר הקרובים, מה נעשה עמהם, מצב בריאותם פרנסתם וכו'. הרבי הזמין את קרובו לסעוד על שולחנו, הרבי קירב אותו מאד אך לא היתה לו ההודמנות לספר לרבי את צרתו. למחרת בא היהודי אל המשרת וביקש שיכניסוהו שוב ליחידות, מיד כשנכנס סיפר לרבי על מצבו הכלכלי ועל בית המרקחת שמכר, ובקש עצה, אך את דבר בתו לא הזכיר. הרבי הקשיב לדבריו ואמר לו, שפעם שמע שבעיר קייב מחפש גוי גרמני עובד בבית מרקחת חדש שפתח, הציע לו הרבי שיסע לקייב ובודאי יקבל אותו הגוי לעבודה. הרבי גם נתן לו כסף שיספיק להוצאות הדרך. האיש חזר לביתו מלא ספיקות, האם הגוי הגרמני מחכה לו? האם בשביל זה כדאי לנסוע עד קייב? אבל אשתו חשבה אחרת היא שדחפה אותו גם הפעם, ובסופו של דבר יצא לדרך. כשהגיע לעיר מצא את הגוי הגרמני שאכן קיבל אותו לעבודה פשוטה בבית המרקחת, עם הזמן הכיר הגוי במעלותיו של היהודי ומינהו לרוקח ראשי, קבע לו משכורת יפה והיה שבע רצון מעבודתו. לפני חג הפסח נטל היהודי רשות מהגוי ונסע לביתו, אך משהגיע לביתו מצא מברק שהגוי מבקשו לבוא תיכף ומיד חזרה. אחרי החג הוא חזר לקייב, והגוי מינהו לתפקיד חשוב לתכנן את חגיגת יום הולדתו הקרוב ברוב פאר והדר, בהשתתפות אנשים חשובים. היהודי התחיל מיד בעבודה, שכר אולם, דאג לצרכי הסעודה, שלח הזמנות, וכמובן קיבל שכר טוב על טרחתו.

ביום המיוחל עזר גם בקבלת פני האורחים, אך פתאום התבלבל ונבהל וכמעט התעלף. בעל הבית שם לב לדבר והביאו לחדר צדדי כדי להשיב את רוחו. שם סיפר היהודי לגוי על בתו הנשואה שיום אחד בעלה עזב אותה לאנחות, והנה בין האורחים נמצא אחד שהוא לבוש ככומר והוא בעלה של בתו, אין הוא רוצה דבר מהבעל רק שיחתום על הגט כדי שבתו תוכל להינשא שנית. בעל הבית הבטיח לו שעוד הערב יסדר את העניין. ואכן בתום השמחה ביקש הגוי את הכומר לבוא עמו לחדר צדדי, ושם דרש היהודי ממנו במפגיע לתת גט לאשתו. הלה הכחיש את העניין מכל וכל, אך כאשר הגוי איים עליו באקדח הסכים לתת גט, אבל אמר שאינו רוצה ללכת לרב שמא יזיק הדבר לכהונתו.

עוד באותו הערב הביאו רב ועדים ובפניהם חתם הבעל על הגט. רק אז הבין היהודי מה היתה כוונתו של הרבי כששלח אותו לקייב, אף על פי שלא הזכיר לפני הרבי מאומה אודות בתו. וכיצד באה הישועה על ידי אותה עבודה שקיבל.

## צ'ין אדם לחברו

### לפחות לעשות טובה לזולת

פעם ביקר האדמו"ר האמצעי, הרה"ק רבי דובער מליובאוויטש (יומא דהילולא ט' כסלו), אצל רבי יצחק אייזיק מהומיל שהיה אחד מגדולי החסידים. אברכי העיר התלוננו לפניו שרבי אייזיק לא מקרב אותם ותמיד עסוק עם עצמו. "רבי אייזיק, מדוע אינך מקרב את האברכים ולומד עמם חסידות?" שאל הרבי. "בקושי יש לי זמן לעסוק בעבודת השם האישית שלי, איך אוכל להתעסק עם אחרים?" השיב בשאלה. "אייזיל, אייזיל", אמר לו הרבי, "למד ממני. כשאני רואה שעם עצמי אינני מסוגל לעשות מאום, אשתדל לפחות לעשות טובה לזולת."

### כסף כשר שאין בו נידוד

#### של גזל

מסופר על הגה"ק רבי חיים מוואלוז'ין זיע"א, שכינוס אסיפה בביתו לדון בענייני הישיבה, באמצע הדיון נפלה המפה מעל השולחן, וכל הכוסות שהיו מזוככות נפלו על הרצפה בקול רעש גדול. הרב הרגיע את הנאספים ואמר להם שהכוסות לא נשברו, תמהו הנאספים ובדקו וראו שכל הכוסות שלימים. שאלו את הרב איך זה יכול להיות? אמר להם, את הכוסות הללו, קניתי בכסף "כשר" שאין בו נידוד של גזל, ולכן מה שנקנה בו לא נשבר, ללמדנו כי כל דבר שנקנה ביושר יש לו קיום.

### חסד קבוע מידי שבוע

מסופר: מידי יום שיש, בכל שבוע ושבוע, נשמע צילצול הטלפון בבית מרן הגה"ק רבי משה פיינשטיין זיע"א

מעברו השני של הקו היתה אשה זקנה, שהתגוררה בשכונתו שבמנהטן, ובפיה שאלה קבועה: אימתי זמן הדלקת נרות היום?... רבי משה - פוסק הדור, הטרוד בלימודו ובשאלות חשובות מכל קצוות תבל - מעולם לא כעס, מעולם לא רמוז לה דבר, מעולם לא החמיץ את פניו. בניחותא היה עונה ומוסר לה את הזמן המופיע בלוח, ומסיים בלבביות בברכת "שבת שלום".

### נתינה הגונה

פעם בא עני לבקש צדקה מהגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל. אמר רבי יחזקאל לקרובו שהיה אז בביתו: תן לו כסף מהמגירה (שם היה מונח כלי מלא מטבעות), הלך הלה ונתן לעני מטבע אחד. ראה זאת רבי יחזקאל וקם ממקומו באומר: "מה כבר יוכל העני לקנות במטבע זה? שתי ירקות?! מיד נטל מלוא חופנו מטבעות ומסרם לעני."

מסופר: פעם השתתף הגאון רבי אליהו דושניצר זיע"א בקידושא רבא שערך יהודי אחד בביתו. בסיום הסעודה ביקש רבי אליהו לקרוא לבעלת הבית, האציל עליה מברכותיו, ולבסוף בקשה שתמחל לו על שאולי לא נזהר ונשפך מיינו על המפה הצחורה, ואולי, הוסיף, גם לאחרים אירע כן, ועל כן תמחל גם להם. מחלה האשה בלב שלם. אמרו: באמת לא נשפך לו מיינו ולא כלום, אלא שביקש לבל תתרעם על אחרים שנשפך מיינם על השולחן ותמחל להם, וסייב את הדברים, כמבקש בעד עצמו ואגב אורחא עבור אחרים.

## הילולא דצדקיא

### שבת קודש ט' כסלו

הרה"ק רבי דובער ב"ר שניאור זלמן (האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש - תקפ"ח) הרה"ק רבי משה מסלוויטא ב"ר פינחס מקארין (תקצ"ח)

### יום ראשון י" כסלו

הרה"ק רבי פינחס מנחם אלעזר מפילץ (שפתי צדיק) ב"ר בנימין אליעזר (תרפ"א)

הגה"צ רבי איסר זלמן מלצר ב"ר ברוך פרץ (תשי"ד)

### יום שלישי י"ב כסלו

רבי שלמה ב"ר יחיאל (המהרש"ל - של"ד)

הרה"ק רבי אברהם דוב מאבריטש ב"ר דוד (בת עין - תר"א)

### יום רביעי י"ג כסלו

האמורא רבינא בן רב הונא (ד"א רל"ו)

הרה"ק רבי שלמה זלמן (יוסף) מוילעפאל

ב"ר אברהם (אליהו) (תרי"ח)

הרה"ק רבי דב בער מליעווא ב"ר ישראל מרווין (תרל"ו)

הרה"ק רבי ישראל ממודוין ב"ר שמואל אליהו (תרפ"א)

הרה"ק רבי ישראל מטשארטקוב ב"ר דוד משה (תרצ"ד)

### יום חמישי י"ד כסלו

ראובן בן יעקב משבטי קה (בי"א - שי"ח)

הרה"ק רבי מנחם נחום משטיפינעשט ב"ר ישראל מרווין (תרכ"ט)

### יום שישי ט"ו כסלו

רבינו הקדוש רבי יהודה בן רבן שמעון (גי"א תתקנ"ג)

(הרה"ק רבי דוד ב"ר יצחק מסקווירא (תר"פ)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

## מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א  
מח"ס "גם אני אדון" רמזים וסיק תורה על המצוות.

### האוכל בשוק (ז')

א) יש אומרים שאין לאכול באוטובוס ציבורי [הגר"ח קניבסקין], ויש מתירים [מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, והגר"י זילברשטיין]. ויש אומרים שרק באוטובוס הנוסע בתוך העיר (שכל תחנה עולים ויורדים אנשים רבים) אין לאכול, דהרי זה כשוק ממש, אבל באוטובוס הנוסע מעיר לעיר (שלא עולים ויורדים כל תחנה אנשים) - וגם הרגילות לאכול שם - מותר [הגר"ש דבילצקי זצ"ל]. ותלמיד חכם יחמיר בכל גווני [הגר"י זילברשטיין]. (שלמי חיים, להג"ר חיים מלין שליט"א)

ב) במכונית סגורה מותר לאכול - הגם שברשות הרבים רואים אותו אוכל [הגרא"ל שטיינמן זצ"ל]. וכמו כן מעיקר הדין מותר לאכול בחצירו או במרפסת, הגם שרואים אותו מרשות הרבים שאוכל [הגר"ח קניבסקין], אך מכל מקום אין ראוי לאכול שם - ובפרט לתלמיד חכם. [הגר"ח פלאג'י, הגר"י זילברשטיין]. (שם)

נדבת הר"ר משה הלפרט הי"ו

לע"נ אביו

הרה"ח שמואל הלפרט ז"ל ב"ר מרדכי נלב"ע ט' כסלו תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז